

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 2. Vtrum Christus hc scientiâ vti potuerit, non conuertendo se ad
phantasmata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

fe&issimam prudentiam, & ad perfectum donum prophetia.

14
Non tamen
intuitiue.

Sed difficultas est de modo quo ea cognouit !
Respondeo & Dico Primò; Non intuitiue. Neque enim propter realem presentiam futurorum in aternitate; vt quidam volunt: nam implicat vt sint realiter presentia aternitati per co&istentiam, nisi existant in proprijs mensuris. Neque etiam propter presentiam obie&tiua in aternitate: nam esse obie&tiue presens, nihil est aliud, nisi cognosci. Vnde dicere illa cognosci quia obie&tiue presentia, nihil est aliud, quam dicere, ea cognosci, quia cognoscuntur, seu scientia obijciuntur: quod est petere principium. Neque etiam propter representationem specierum: nam species ex se non magis representat rem esse futuram, quam non esse futuram; sed abstrahit ab vtroque: vt patet in speciebus Angelicis. Vnde quòd futura videantur, non tam ex vi representationis specierum, quam ex efficacia luminis dependet; vel potius ex peculiari influxu diuino, qui nullà vi creatà potest suppleri.

15
Sed abstrahit
a se.

Dico Secundo; futura per hanc scientiam cognosci abstrahitiue; non tamen ex vi representationis specierum. Quia etsi possint per species apprehendi sicut sunt futura, non tamen iudicari vt rùm ita futura sint. Cùm enim id quod apprehenditur, non est notum ex terminis, debet ex aliquo medio diiudicari, an ita sit, an non. Quod medium vel est causa illius, vel effectus, vel signum aliquod habens necessariam connexionem cum futuris: atqui nulla est talis causa futurorum, nec effectus, nec signum, præter testimonium eius, qui ea videt.

In testimo-
nio diuino.

Vnde Dico Tertio, Per hanc scientiam cognosci futura in testimonio diuino, quod illi erat euident. Poterat enim Deus facere, vt apprehenderet futura cum suis circumstantijs: & quia illi euident erat hanc apprehensionem, per diuinam locutionem fieri; etiam euident erat, id quod apprehendebatur, verum esse; & tali modo, loco, tempore futurum. Addo; fortè etiam per hanc scientiam futura cognosci in ipsa visione beatifica, qua cognoscebat res futuras in Verbo; nam videbat suam visionem: vnde probabile est, etiam seuisse quid, & cum quibus circumstantijs videret futurum. Sicut si quis in Deo vidisset futura, cessante illà visione posset cognoscere nihilominus illa esse futura; & illa visio haberet se per modum experientia; quâ futura tamquam præterita iam esset expertus.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus hac Scientiâ vti potuerit, non conuertendo se ad phantasmata?

16
Non debuit
vni phan-
tasmate
ad hanc
scientiam.

Respondeatur affirmatiue. Primò, Quia per hanc scientiam cognoscebat substantias spirituales clarè, & intuitiue: atqui perfecta cognitio spiritus, nullam habet dependentiam aut c&nsensionem cum sensuum internorum vel externorum operatione: ergo &c. Secundo, Quia per hanc scientiam cognoscebat substantias corporales, non vt manifestantur ex sensibilibus, seu conceptu sensibilibus; sed purè & nudè, vt sunt

in seipsis: ergo non pendeat ab vsu sensuum. Tertio, Quia species huius scientia, non erant hausta ex visis phantasia; neque similes illis, quae inde formantur; sed altioris ordinis, & naturâ suâ infusæ: ergo &c.

17
Obiectio
Durand.

Dices, Anima quamdiu est in corpore, postulat vt ad cognitionem intellectiuam concurrat imaginatiua; nec potest sine miraculo aliquid intelligere, nisi id ipsum per imaginationem formet: ergo Christus quam diu erat in corpore mortali, pendeat in vsu huius scientia à cooperatione phantasia. Ob hoc argumentum Durandus in 3. dist. 14. quaest. 3. num. 7. tenet Christi Animam nõ potuisse vti scientiâ infusâ sine conuersione ad phantasmata; ac proinde non antea quam c¶sset ea sibi naturaliter ex rebus sensibilibus.

Refellitur.

Sed hæc sententia non est probabilis. Patet, tùm ex argumentis allatis: tùm, quia Christus ab initio conceptionis hæc scientiâ vsus fuit: nam per eam omne meritum ipsius regulari debebat; meruit enim ab initio. Atqui tunc non poterat naturaliter species phantasia comparare: tùm, quia non dependere à phantasia, est longè perfectius; nam hæc dependentia ab imbecillitate luminis prouenit. Atqui hæc sententia in Christo erat perfectissima, nec vllam talem dependentiâ postulat: ergo non debebat hanc imperfectionem à subiecto trahere.

18
Potuit ta-
men phan-
tasmata
ad eam ap-
plicare.

Ad Argumentum, Respondeo Primò: Etsi cognitio naturalis in hac vita dependeat à phantasia cooperatione, non tamen cognitio supernaturalis perfecta & clara: nam procedit ex lumine quod perfectum est in vi intelligendi; nec habet illam imbecillitatem quæ est in lumine naturali nostri intellectus. Deinde, quia postulat species sublimiores, quæ res ipsas nudè & distinctè representent. Resp. Secundo, Animam beatam habere hanc vim vt possit sine dependentiâ à sensibus intelligere; vnde cùm Anima Christi fuerit ab initio beata; etiam hanc vim habuit.

Aduerte tamen, Christum per hanc scientiam potuisse applicare vim imaginatiuâ ad perfectionem apprehensionem, & cognitionem rerum sensibilibus, quam ipsa per se præstare possit. Sed hoc proueniebat ex perfectione huius scientia; non autem quod tali applicatione ad intelligendum egeret. Et sic intellige quod ait D. Tho. ad 3.

ARTICVLVS III.

Vtrum hac Scientia fuerit collatiua?

Respondeo D. Thomas: hæc scientia in vsu poterat esse collatiua seu discursiua; non tamen fuit acquisita per discursum, sed infusa.

19
Hæc scientia nõ fuit discursiua.

Vbi Notandum est, hanc scientiam ex naturâ suâ non fuisse discursiuam, nec eguisse compositionem vel diuisionem; sed simplici intelligentiâ penetrasse omnia, multò perfectius cognoscendo conclusiones in principijs, & effectus in causis, quam per lumen Angelicum cognoscantur. Ratio est, quia lumen huius scientia erat efficacius, quâ angelicum, & ytebatur speciebus vniuersalioribus: atqui hæc est causa cur Angeli non egeant discursu, compositione, aut diuisione: ergo &c.

Gg iij Con-